

Banthavere og Andre, der ere interesserede, skulle indkaldes ved Bekjendtgjørelser, som indrykkes tre Gange i „Berlingste Tidende“ og udenfor Sjællands Stift tillige i vedkommende Stiftstidende, med mindre Verdien af den vedkommende Eiendom ikke overstiger 4,000 Kr., i hvilket Tilfælde Bekjendtgjørelsen kun indrykkes een Gang i vedkommende Tidender. Jeg finder, at det er en mærkelig Bekjendtgjørelsesmaade at fremkomme med i vor Tid. Endogsaa i Loven af 22de April 1817 stod der dog, at det skulde bekjendtgjøres i Statstidenden og Provindsialbladene, og det vil vel nu sige omtrent det Samme som de mest udbredte Blade; Provindsialbladene vare vel de mere udbredte paa den Tid. Vi sætte i Stiftstidenderne Bekjendtgjørelser om Samlinger, eller hvad man nu vil kalde det, der afholdes i Anledning af Evangsauktioner, forekommer mig urimeligt, hvilket jeg skal fremhæve blot ved at meddele, at „Ribe Stiftstidende“, som altsaa vedrører de Amtet, som jeg har den Ære at repræsentere, kun findes i eet Exemplar i Ringkjøbing Amt eller slet ikke og i Veile Amt ligeledes kun i eet Exemplar. At det skulde have Spor af Interesse at faae Bekjendtgjørelserne indrykkede deri, kan jeg ikke indse. Den ærede Landsthingsmand fra Hjørring (Kump) har Ret i, at Stiftstidenderne langt fra ere udbredte i andre Egne af Landet end dem, der ligge nærmest ved Stiftshovedstæderne. Jeg vil nu fremdeles sige, jeg tror heller ikke, at det er rigtigt at blive staaende ved de 4,000 Kr. — det er altsaa Maximum for de Eiendomme, for hvilke der bestemmes en mindre befofelig Bekjendtgjørelsesmaade — jeg tror, man maa gaa op til 6,000 Kr., hvorfør jeg vælger denne Sum, er fordi Lovgivningen selv ved senere Tillæg til Lov af 28de Mai 1880 om Kredittoreninger for smaa Eiendomme gaar saa vidt, at den betragter Eiendomme under 6,000 Kr. for at høre til de smaa. Jeg vil altsaa ubetinget sige, at man i hørt Fald maatte gaa til 6,000 Kr. Nu maa jeg tilstaa, at jeg i Begyndelsen tænkte: Det er dog vel kun Meningen, at i disse Blade skal Bekjendtgjørelsen ske, men naturligvis skal den ogsaa indrykkes i andre Blade; men det er virkelig fuldt Alvor, at der kun skal bekjendtgjøres i de nævnte Blade; thi i § 32 læser jeg, efter at der er anført en Regel om, hvilke Bekjendtgjørelser der tillige skal i „Berlingste Tidende“ og hvilke alene i Stiftstidenderne, i de sidste Læser Følgende: „og hvor Taxationsværdien er større, kan Auktionsforvalteren, naar det af nogen Vedkommende forlanges, og han finder det tjenligt, ogsaa foranstaa Auktionen bekjendtgjort

i andre Aviser, endogsaa udenlandste“. Det kan altsaa ganske kun undtagelsesvis tillades; jeg betragter dog ikke det som Noget, med hvilket Loven staar eller falder, at denne Bekjendtgjørelsesmaade er foreslaaet. Den høitærede Justitsminister pleier jo ikke at lægge Hindringer i Veien for, at man kan faae den bedst mulige Bekjendtgjørelsesmaade, saa det vil man vel ogsaa kunne naae her. Skal Bekjendtgjørelsen absolut i et enkelt Blad til Efterretning, hvor Enhver kan søge den, kan det jo i visse Tilfælde blive „Berlingste Tidende“; der vide altsaa alle Vedkommende, at de skulle søge saadanne Oplysninger, men at Bekjendtgjørelserne tillige skulle indrykkes i Stiftstidenderne, som — jeg udtaler mig med al Forbehold — Ingen hverken holder eller har i de paagældende Egne, finder jeg i høi Grad urimeligt og ubilligt, samtidigt med at det er i høi Grad befofeligt. Ja, dermed tror jeg at have udtalt de vigtigste Punkter af det, jeg har at sige.

Justitsministeren. (Melleman):

Den ærede sidste Taler omtalte det, der var den nærmeste Anledning til dette Lovforslags Fremkomst, nemlig et Andragende fra de samvirkende Landhøforeninger, som i Fjor ved Folkethingets Behandling af Andragender, blev henvist til mig. Det er mærkeligt nok, at man under denne Forhandling egentlig har draget stærkest til Fjels mod de Punkter, i hvilke jeg har troet at ville indøfkomme de omtalte Foreninger. Navnlig siger jeg herved til, at det synes, som om man fra flere Sider særlig retter sin Misnøielse imod Bestemmelserne i fjerde Afsnit. Disse Bestemmelser ere netop nærmest rettede paa at afhjælpe de Mangler, som disse Landhøforeninger klagede over, men de ere iøvrigt ogsaa stemmende med de Regler om dette Forhold, som findes i Processkommissionens store Arbejde. Jeg har altsaa ikke der valgt Noget, som jeg i og for sig ansaa for urigtigt, blot fordi Landhøforeningerne ønskede det, hvad jeg naturligvis ikke kunde forsvare. Det er nemlig gjort stærkt gjældende i deres Andragende, at en Grund til Kalamiteterne ved Evangsauktionerne og lignende Forhold ofte maatte søges deri, at efter den nugældende Regel, Kreditor eller Retvirenten selv kunde tage den udlagte Eiendom i Besiddelse, og altsaa selv kunde bestyre den, ensidig, og i sin egen Interesse, efter Omstændighederne misbruge og lidpne den saa meget som mulig for at sørge for sig selv. Derfor ønskede man, at Bestyrelsen af saadanne udlagte Eiendomme skulde lægges i Hænderne paa Andre. Ganste vist